

почуття безкарності та всездозволеності. Вказане призводить до того, що поліцейські намагаються не лише отримати незаконну винагороду з метою покриття витрат на службову діяльність, а й знайти нові засоби отримання незаконного доходу з метою власного збагачення. Намагаючись отримати більші прибутки, працівники поліції вчиняють більш тяжкі корупційні правопорушення такі як: невжиття передбачених законом заходів до припинення незаконної діяльності, пов'язаної зі збутом наркотичних речовин; вимагання грошей у громадян за непритягнення до кримінальної відповідальності; потурання іншим протиправним видам діяльності.

Визначальним є також те, що керівники різних рівнів найчастіше знають про систематичне вчинення особовим складом різного роду корупційних правопорушень, але не вживають належних заходів щодо попередження та припинення цих негативних проявів. Іноді керівники навіть сприяють отриманню підлеглими працівниками незаконної грошової винагороди, з метою отримання частки цього нелегального доходу.

Отже, питання протидії вчиненню корупційних правопорушень працівниками Національної поліції України, потребує комплексного вивчення та вжиття необхідних заходів з метою викоренення цього ганебного явища. На нашу думку, на теперішній час нагальною є потреба у розробці та впровадженні підзаконних правових актів, спрямованих на більш чітку координацію спільних заходів правоохоронних органів України щодо протидії корупційним проявам серед працівників Національної поліції України.

Одержано 20.04.2017

УДК 343.238

Євген Євгенович Русин,

слухач магістратури факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Юртаєва К. В.

ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ СУКУПНОСТІ ЗЛОЧИНІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Сукупність злочинів є однією зі складних категорій кримінального права, дослідженню якої приділяли увагу значна кількість науковців. Зокрема значний внесок у вирішенні проблем кваліфікації сукупності злочинів зробили такі дослідники, як М. І. Блум, М. І. Бажанова, Р. А. Галіакбарова, Я. М. Брайніна, В. П. Малков, В. О. Навроцький, І. В. Рашковець, О. М. Яковлев та інші. Однак, не зважаючи на наявність численних наукових публікацій з вказаного питання, у практичній діяльності правоохоронних органів часто виникають спірні питання під час кваліфікації множинності злочинів.

Законодавче поняття сукупності злочинів надано в ч. 1 ст. 33 КК України, відповідно до якого сукупністю злочинів визнається вчинення особою

двох або більше злочинів, передбачених різними статтями або різними частинами однієї статті Особливої частини КК України, за жоден з яких її не було засуджено. Не враховуються злочини, за які особу від кримінальної відповідальності було звільнено, за підставами, які встановлені в законі. На відміну від чинного законодавчого визначення деякі науковці вважають, що сукупність має місце лише тоді, коли злочини різнорідні, тобто, передбачені різними розділами Особливої частини КК України. Зокрема, О.М. Яковлев зазначав, що сукупність утворюють лише різнорідні злочини, а однорідні злочини утворюють повторність або спеціальний рецидив.

У доктрині кримінального права сукупність злочинів традиційно поділяють на два види: сукупність ідеальну і сукупність реальну. Відмежовуючи реальну сукупність злочинів від сукупності ідеальної, слід звернути увагу на те, що на відміну від ідеальної сукупності, де одним діянням вчинюється два або більше злочини, при реальній сукупності вчинені діяння визнаються двома або більше самостійними (окремими) злочинами і якщо при ідеальній сукупності злочини, які її «утворюють», вчинюються одночасно, то при реальній сукупності між такими злочинами обов'язково має бути певний розрив у часі. У той же час деякі дослідники висловлювалися й інші погляди на вказаний поділ. Наприклад, Н. І. Устрицька висуває думку, що реальна сукупність злочинів за своїми ознаками збігається з повторністю злочинів і, відповідно, становить повторність різнорідних злочинів, а ідеальну сукупність злочинів вона відносить до одиничного злочину. Статтю 33 КК України дослідниця взагалі пропонує виключити. На нашу думку, з такою позицією авторки важко погодитися.

Значний прогрес у вирішенні питань кваліфікації сукупності злочинів досягнуто прийняттям постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки» № 7 від 04.06.2010. До цього Верховним Судом України видавалися лише узагальнення судової практики з указаних питань. Зокрема вказаною Постановою було більш чітко визначено відмежування ідеальності сукупності злочинів від одиничного злочину, вперше запропоновано враховувати не тільки наскільки охоплюється складом злочину певне діяння, а й враховувати зміст санкцій відповідних статей тощо.

Підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що, не зважаючи на наявність офіційних роз'яснень Пленуму Верховного Суду України щодо практики застосування законодавства про множинність злочинів, питання кваліфікації сукупності злочинів містить значну кількість практичних та теоретичних проблем. Вони обумовлені недосконалістю законодавчої техніки, відсутністю чітких правил кваліфікації сукупності злочинів та їх відмежування від інших видів множинності. Вирішенню питань кваліфікації сукупності злочинів мають бути приділені подальші ґрунтовні дослідження.

Одержано 20.04.2017

